

Szárszó, 2014

Homage à Rónay György

Mintha nem is nyár lett volna ez a nyár.
Az ég megszabadult naponta már
többször is izgága terhétől
s a viharok felkavarták a tó mélyéből
az iszapsziürkét és az epezöldet,
s mikor felhő falak közt apró lórések
nyíltak végre, kéjesen vártuk a foton-nyilakat.
A túlsó parton Udvari felett, most is akad
néhány sötét, gyászruhás felleget
és Tihany, Révfülöp, Badacsony mellett
vonulnak el némán, fehér tekintettel,
a Bakony felől pedig egyre újak tűnnek fel.
Remeg, reszket a víz, ágaskodik a hab,
s egy-egy hirtelen, hófehér pamacs
kövekre vetődik és közéjük ragad.
Szétkenődött, fakó tojássárga a nap
és beleér mindenbe ahogy elhalad.
Majd egy szellőkés, áradó pillanat
mozgásba hozza az egész tavat.
De mégsem esik, sőt Szepezd felé kiderül,
gyerekkori képeket villantva játékszerűl,
mikor még piros riasztó rakétákat lőttek
s a zúgó jegenyék óriásokká nőttek...
Harminc évre rá, fiaimmal a szárszói parton
csodáljuk ezt a vad, sötétkék alkonyt,
s míg szívjuk a víz szikkadó harmatát,
hattyúk közé úsznak vakmerő vadkacsák.
S ahogy sirályok húznak el Szemes felé,
már pislogó csillagok tekintete ég
hidegen, s fényük ahogy a múltból ideér,
megnyugtatja az ideges hullámverést.
Jó volna e kigyúló égi színpadot nézni még tovább,
s tűnődni a tündöklő egészen tétován,
de már indulni kell haza, későre jár,
mintha nem is nyár volna ez a nyár.